

De roos

In een kasteeltuin, tegen de muur van het vervallen kasteel dat staat in een pittoresk dorpje in het Franse heuvellandschap, bloeide een roos.

Er bloeiden meer rozen, maar deze roos was de enige roos met een diepe, felrode kleur.

Ze bloeide zó prachtig en zó hartstochtelijk dat de bloemen van de andere rozen bijna in het niet vielen.

Dat vonden de andere rozen niet leuk en zij wendden hun kopjes af van de felrode roos. De roos voelde het afwenden van haar soortgenootjes en ze bloeide nog harder en nog mooier.

Het hartstochtelijk bloeien kostte véél energie en véél water. Water dat zij onttrok aan de toch al droge bodem. Er bleef weinig over voor de anderen.

De roos bloeide en bloeide tot ze niet meer kon, ze was op.

De oude wijze tuinman maakte zijn wekelijkse ronde door de tuin en zag dat de roos uitgeput was en zei tegen zijn knecht, 'deze roos mag in het najaar gesnoeid worden'.

De roos werd gesnoeid, groeide weer uit, ontwikkelde stevige doorns en bloeide als nooit tevoren.

Weer bloeide ze tegen de klippen op en weer wendden de andere rozen hun kopjes af.

De roos voelde zich alleen, onbeschermd en naakt.

De bijen, vlinders en een enkel mensenkind dat in haar buurt kwam, prikte zich genadeloos aan haar doorns.

De felrode roos dacht: 'als ik nu nóg mooier ga bloeien en nóg heerlijker ga geuren, misschien hoor ik er dan weer bij'. En ze bloeide en geurde als nooit tevoren.

Het was zomer, de zon scheen meedogenloos en de grond was droog. De roos had last van de hitte en ze had dorst, net als de andere rozen. De andere rozen vonden nog enige beschutting bij elkaar, de felrode roos stond, uitbundig bloeiend, helemaal alleen.

De tuinman kwam weer langs op zijn ronde en mompelde 'ik denk dat deze roos wéér aan een snoeibeurt toe is'.

De roos werd in het najaar weer gesnoeid en een lange tijd van koude en stilte volgde. De roos verzamelde kracht voor een nieuwe lente.

Toen de nieuwe lente aanbrak, liep de roos aarzelend uit, bang om weer té uitbundig te groeien en te bloeien. De roos zocht bescherming en beschutting bij de andere rozen. De andere rozen zagen haar moeite en lieten haar rustig groeien en als het nodig was, prikten zij even met hun doorns.

De roos groeide rustig uit, bloeide op een vredige en lome manier en was tevreden.

Op een mooie warme, niet te hete zomerdag, vlak na een verfrissende regenbui kwam de tuinman voorbij en zei, "ik zie die ene felrode roos niet meer, ik zie een border vol rozen die elk op hun eigen wijze met hun eigen oorspronkelijke kleur bloeien".

De felrode roos, die niet meer felrood was, maar wél uitbundig bloeide, hoorde de oude tuinman en glimlachte.